

รู้จำกับรู้จริง

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “หลงทิศ”

กราบเท้าหลวงพ่อก่อน การภาวนาที่วัดครับ ก่อนมามีปัญหาค่อนข้างเยอะ ใช้เวลาเป็นวันค่อยๆ เคลียร์ขะในใจตัวเอง ตกดึกที่สองยังใช้พุทโธสลับปัญญาอบรมสมาธิ พอสามทุ่ม ไปถึงคำในหนังสือ “ทะเลทุกซี้ไรขอบเขต หันหลังกลับจะเห็นฝั่ง” ขนลุกขนพอง แล้วลมหายใจมันก็จะเยียดลงมา คราวนี้เดินพุทโธต่อไปได้โดยไม่ต้องผลัดดันอะไรมาก

พอออกจากทางจงกรมมานั่งทวนครับ รู้สึกช่วงที่ผ่านมาพยายามแก้ปัญหาก็รำลือ จนนึกคิด คิดว่าถ้าแก้ได้จะมีความสุข เพิ่งเข้าใจว่าโง่ครับ เดินหาสุขมันก็เข้าไปบนทุกข์ เพราะหลงผิดครับ

คำถาม

เข้าใจว่าที่เรามาเป็นปัญญาโลก ขอหลวงพ่อก็ช่วยบอกพร้อมด้วยครับ

ตอบ : ไช้ ปัญญาโลกแนวๆ อยู่แล้ว ปัญญาโลกๆ ปัญญาอบรมสมาธินั้นคือปัญญาโลก ปัญญาอบรมสมาธิก็คือปัญญาเราเอง

เราเกิดมาบนโลก เราเกิดมาจากพ่อจากแม่คือโลก โลก โลกียะ อยู่บนโลกนี้ ถ้าอยู่บนโลกนี้ เราปฏิเสธสิ่งนี้ไม่ได้ เพราะเราจะกำจัดสิ่งนี้ เราถึงต้องเริ่มต้นจากสิ่งนี้ แล้วถ้ามันเข้าไปสู่โลกุตตระ มันก็เข้ามากำจัดสิ่งที่โลกียะนี้ไง นี่มันเป็นโลกทั้งดุ้น

แต่เราไม่ต้องบอกว่า อู๊ย! เราใช้ปัญญาแล้วจะเป็นโลกุตตระ เราไม่ต้องไปให้ชื่อมันหรอก ถ้าอย่างนั้นะ ทุกข์ตายเลย ทุกข์ตายเลยว่ามันนี่เป็นโลกียะ อันนี้เป็นโลกุตตระ เพราะอะไร เพราะเราไม่มีหน้าที่ไปแยกแยะว่าเป็นโลกียะหรือโลกุตตระ

เราเริ่มต้นจากจุดปัจจุบันของเรา เราเริ่มต้นจากหัวใจของเรา เราเริ่มต้นจากทุกข์ของเรา เราเริ่มต้นจากชีวิตของเรา แล้วในชีวิตปัจจุบันนี้มันเป็นอะไรละ มันก็เป็นโลกใจ เราเกิดมากับโลก เราอยู่บนโลกนี้ไง ถ้าเราอยู่บนโลกนี้ เราก็เริ่มต้นจากตรงนี้ ถ้าเริ่มต้นขึ้นจากตรงนี้แล้วถ้ามันเจริญงอกงามขึ้นไป มันก็จะพัฒนาขึ้นไป

แล้วถ้ามันจะพัฒนาขึ้นไปมันก็เป็นอย่างนี้ อย่างที่ว่าเริ่มต้นมันทุกข์ แต่มันพัฒนาขึ้นไป มันก็เริ่มยันกัน จากทุกข์ เสมอกัน เห็นไหม เวลามันทุกข์ พอมันเสมอกันคือว่ามันเหมือนกับว่ารับรู้ได้ แต่ก็ไม่ถึงกับทุกข์ แล้วถ้ามันชนะไป ทุกข์มันจะดับลง มันเหลือแต่ความสุขๆ ความสุขแบบว่ามันเป็นอิสระ มันไม่มีสิ่งใดไปเกาะเกี่ยวมัน

ฉะนั้น เวลามาทภาวนาๆ เราก็เริ่มต้นจากปัจจุบันนี้แหละ ไม่ต้องไปเกร็ง ส่วนใหญ่ที่ไปวัดไปวาเพราะตั้งใจไง อาทิตยน์จะไปปฏิบัติที่วัด ถ้าไปปฏิบัติที่วัดแล้วมันจะได้ อย่างนั้นๆ แล้วมาถึงที่วัดแล้ว โอ้โฮ! คอตกละ ไม่ได้ อย่างนั้นนะ เพราะเราไปคาดหวังไว้ไง

ฉะนั้น เวลามาวัดมาวา เราจะไปวัด เวลาไปวัดแล้วเราจะไปประพฤติปฏิบัติ แล้วเราประพฤติปฏิบัติก็เริ่มต้นจากปัจจุบันนี้ มาถึงก็เก็บข้าวเก็บของ เตรียมที่นอน เตรียมทางเดิน จงกรม แล้วเราก็เดินไปทางจงกรม มันจะได้สิ่งใดขึ้นมา มันก็เป็นความดีงาม ถ้าไม่ได้สิ่งใดขึ้นมา เราก็เป็นชาวพุทธ เป็นชาวพุทธที่ไม่ใช่ชาวพุทธที่ทะเบียนบ้าน เป็นชาวพุทธในหัวใจ เห็นไหม

เวลาชาวพุทธเราถึงเวลาแล้ว ทาน ศีล ภาวนา เราจะมีการรักษาศีล เราจะมี การประพฤติปฏิบัติ เวลาเราปฏิบัติถ้าไม่ได้สิ่งใดเลยก็เป็นการปฏิบัติบูชาของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ปฏิบัติบูชาของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ถ้ามันได้ผลขึ้นมา นั่นก็คือวิบาก คือผลที่เกิดจากเหตุ เกิดจากการกระทำที่ดีงาม ถ้าเกิดจากการกระทำที่ดีงามก็สาธุ นี่ก็เป็นประสบการณ์ต่อเนื่องไปๆ

แล้วเวลาคนที่ไปวัดไปวาก็เป็นอย่างนี้ เวลาไปวัดไปวาขึ้นมา เวลาที่เกียจไม่อยากจะทำ คนนั้นก็ชวนไป คนนี้ก็ชวนไป ก็ผลไปทำกับเขา พอผลไปทำกับเขา มันเกิดสงบขึ้นมา ใจโอ้ย! มันดีใจ มันอยากได้ ที่นี้จะไปวัดจะไปหาอย่างนั้นอีก ไม่ได้แล้ว ไปจนตาย เพราะไ้

ความอยากนั้นมันทำให้ไม่ได้ ใ้ความอยากนี้มันคือกิเลส กิเลสมันจะตลบหลัง มันจะหลอก มันจะลวง มันจะล่อให้เราล้มลุกคลุกคลาน แล้วกิเลสมันล้มลุกคลุกคลานเรื่องอะไร

เพราะว่าเรามีศรัทธามีความเชื่อ เราอยากจะไปประพฤติปฏิบัติใช่ไหม เวลาถ้าเราอยากประพฤติปฏิบัติ ถ้าเป็นตามความเป็นจริง เราจะได้มรรคได้ผล เราจะพ้นจากกิเลสไปไหม กิเลสมันก็ล่อมันก็ลวงไปปฏิบัติที่วัดแล้วมันจะได้อย่างนั้นๆ แล้วพอเวลาไปทำตามกิเลสแล้วกิเลสมันก็ล่อมันก็ลวงอย่างนั้นนะ เราก็พลิกแพลงไปอย่างนั้นนะ จนกว่าเราเบื่อหน่ายไป นี่ผลงานของมัน

พอเราเบื่อหน่าย เออ! เข้าทางเขาหมดเลย เลิกดีกว่า ต่อไปนี้กูไม่ไปแล้วละวัด ใ้โฮ! มีแต่ทุกข์ฉิบหายเลย กูไปสนุกกูดีกว่า

กิเลส ผลงานของมัน มันทำโดยที่ไม่ให้เรารู้เลยนะ แล้วเราโดนมันเชือดคอตายไม่รู้ตัวเลย เชือดคอศรัทธา เชือดคอความมั่นคงของเรา เชือดคอหลักเกณฑ์ของเรา มันเชือดคอหมดเลย แล้วคอขาดตายอยู่ที่นั่นเลย “เลิกดีกว่า ถ้ากูรู้อย่างนี้กูไม่มาก็ดี”

เวลาคนผิวดหวังนะ “ถ้ากูรู้อย่างนี้กูไม่มา ถ้ากูรู้อย่างนี้”

“ถ้ากูรู้อย่างนี้” ก็กิเลสนี่ไง มันปั่นมันแต่งเวลามันไปถึงที่ไง ส่วนใหญ่จะเป็นอย่างนี้ แล้วเราไม่ทันมัน

“มารเอ๋ย เธอเกิดจากความดำริของเรา”

ความคิดเรามันต่ำกว่าดำรินะ ดำริเริ่มต้นจากความคิดนะ

“มารเอ๋ย เธอเกิดจากความดำริของเรา”

เราจะไปวัดไปวา กิเลสมันก็ไปด้วย เราจะไปเที่ยวสนุกของเรา กิเลสก็ไปด้วย เราจะไปไหนกิเลสมันก็ไปด้วย แต่เราไปวัดไปวาแล้วเราไปตั้งสติ สติธรรม สมาธิธรรม ปัญญาธรรม สติธรรม สมาธิธรรม ปัญญาธรรมมันจะหักห้ามกิเลสไป

ถ้าหักห้ามกิเลส เวลาเริ่มต้นเราภาวนาขึ้นไปแล้วมันสู้มันไม่ได้ มันก็ล้มลุกคลุกคลาน ขึ้นมาหมด พอสติ สมาธิ ปัญญาเราเข้มแข็งขึ้น ยันกันได้ ยันกันได้ เออ! อย่างนี้ก็ดี เหมือนกันนะ อย่างนี้ก็ดีเหมือนกันนะ นี่ยันกันได้

แต่ถ้าเราพุทโธต่อเนื่อง เราปฏิบัติต่อเนื่องไป ถ้าวันไหนมันสงบ มันเป็นความจริงแล้ว สติธรรม สมาธิธรรม ปัญญาธรรม ศักดิ์ธรรมที่มันมีอยู่ แต่ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เหตุที่มันสมควรแก่ธรรมนั้นมันจะได้ธรรมนั้น

เหตุที่มันไม่สมควรแล้วกิเลสมันยังเข้าซ้อนพลิกแพลงทำให้เราล้มลุกคลุกคลานไป เหมือนคำถามนี้ เวลาภาวนาภาวนาขึ้นมาต้องมาเคลียร์ปัญหาที่มันรำคาญใจอยู่มากมาย เคลียร์จนคืนที่หนึ่ง คืนที่สอง

เวลาเคลียร์นี้มันเคลียร์ เวลาธรรมมันผุดไง เวลาธรรมมันผุด เราเคลียร์ เราพยายามต่อต้านยันกับความรู้สึกนึกคิดสิ่งที่ไม่มันสะสม คือกิเลสที่มันพอกพูนไว้ในใจ เราสู้กับมันเพลินเลยนะ เวลาธรรมมันผุดไป

เวลาธรรมมันผุดนะ “ทะเลทุกซั้วขอบเขต หันหลังแล้วจะเห็นฝั่ง”

เราพยายามเคลียร์ปัญหา เวลาธรรมมันผุดไป ธรรมมันผุดมันไม่ใช่สิ่งที่เราตั้งใจเราตั้งใจว่ามันจะเป็นธรรมขึ้นมา เราตั้งใจเราตั้งใจ เป้าหมายมันผิดหรือมันถูก เวลาธรรมมันผุดขึ้นมา พอเวลาธรรมมันผุดขึ้นมา โอ้โฮ! มันขลุ่ย เขาว่านะ ขลุ่ยเลย เวลาขลุ่ยขึ้นมา ที่นี้ภาวนา ง่ายแล้ว

เพราะสิ่งที่ว่าเวลาธรรมมันผุด ศักดิ์ธรรมมันแสดงตัว ศักดิ์ธรรมแสดงตัว กิเลสมันอาย อย่างเช่นเรา ถ้าเรารู้หน้ากิเลส เราเห็นกิเลส กิเลสมันจะอาย ส่วนใหญ่แล้วกิเลสมันจะหลอก มันจะลวง มันจะแอบมันจะซ่อนอยู่ใต้ความคิดเราไป จะเป็นอย่างนั้นๆ แต่ไม่เป็นสักอย่างหนึ่ง แต่ก็เชื่อ

เวลาธรรมมันผุดอย่างนี้ นี่ธรรมมันผุด พอธรรมมันผุดขึ้นมา สิ่ง que ความคิดเวลาธรรมมันผุดเพราะเราใช้ปัญญาอบรมสมาธินะ เวลาธรรมมันผุดขึ้นมาคือปัญญามันเกิดขึ้น พอปัญญาเกิดขึ้น นี่คำถามว่า เป็นปัญญาทางโลกใช่ไหม

มันเป็นปัญญาอบรมสมาธิ มันเป็นปัญญาทางโลก ปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาอบรมสมาธิเกิดจากโลก เกิดจากสิ่งที่ว่าโลกียะ เกิดจากสามัญสำนึก ไม่ต้องไปรังเกียจ ไม่ต้องไปเดียดฉันท์ ไม่ต้องว่า “สิ่งนี้เราไม่ต้องการ เราไม่ต้องการโลกียะ เราต้องการโลกุตตระ”

เราก็ต้องสะสมอย่างนี้ของเราไป ทำประสบการณ์ให้ดีขึ้น ทำให้ดีขึ้น ถ้ามันพัฒนาขึ้น มันดีขึ้นไป ต่อไปมันจะรู้เท่ารู้ทันความคิดมันจะเกิด

เราภาวนามา ลูกศิษย์ลูกหาบอกประจำ ถ้าไม่เท่าทันนะ โอ้โฮ! มันคิดนะ มันโถมใส่ความรู้สึกนึกคิดนี้ ความทุกข์ความยาก โอ้โฮ! ล้มลุกคลุกคลานเลยละ แต่ถ้ามันมีสติปัญญาเท่าทันมันนะ เวลามันจะคิดนะ นั่นแหละ แน่! มันหยุดเลยนะ เราเห็นแม้แต่มันจะเริ่มคิด

เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติมาแล้วท่านบอก มันส่ายไป จิตนี้มันต้องอาศัยเกาะเกี่ยวกับสัญญาอารมณ์ พอมันส่ายอารมณ์มันก็เป็นความคิดเราขึ้นมา แต่ถ้าสติปัญญาเราทันนะ ณะๆ มันอายม้วนตัวเลย ความคิดไม่เกิด

ถ้าปัญญาอบรมสมาธิมันจะต่อเนื่องไปอย่างนี้ เริ่มต้นมันคิดแล้วคิดอีก คิดแล้วคิดอีกก็ไม่เป็นไร จับความคิดนั้นไว้ นั่นคือผล คือวิบาก คือสัญญาอารมณ์ที่มันคิดแล้ว คิดแล้วก็จับไว้แล้วพิจารณา ย้อนกลับไป

คิดหาเหตุผลจนเหตุผลของธรรมมันชนะกว่า มันก็เบาลง เบาลงจนมันไม่คิด แล้วถ้ามันชำนาญขึ้นอย่างที่ว่านี้ มันจะนั่นแหละๆ ก่อนจะคิดมันรู้เท่าทันนะ แล้วมันก็จะไล่ไปเรื่อย แล้วนั่นแหละๆ แล้วทำอย่างไรต่อ

พุทธต่อเนื่องไป

พอมันหยุดแล้วมันจะทำอย่างไรต่อไป

ถ้ามันหยุดแล้วนะ เพราะธาตุรู้ สิ่งที่ถูกรู้ ธาตุรู้มันทรงอยู่ตัวมันเองไม่ได้ ความรู้สึกเรา ความรู้สึกเฉยๆ มันทรงอยู่ตัวมันเองไม่ได้ มันต้องคิดโดยธรรมชาติของมัน เวลามันคิดขึ้นมา ถ้าพอมันหยุดแล้วมันจะทำอย่างไรถ้ามันยังไม่มีกำลังใจ

ก็พุทโธ พุทโธคือพุททะ พุทโธคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราก็เอาความรู้สึกของเราเกี่ยวกับพุทโธไว้ แล้วถ้าพุทโธๆ ได้ก็แจ่มเลย ถ้าพุทโธไม่ได้ก็กลับมาใช้ปัญญาไต่กับมัน นี่คือปัญญาอบรมสมาธิ

มันเป็นโลกๆ หรือไม่

ใช่ แต่มันเป็นบาทฐานเป็นพื้นฐานสมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน อย่างที่เราพูด ถ้าหาหัวใจของเราไม่ได้ หาเจ้านี้ไม่เจอ เราจะไปแก้ไขอะไรกัน

เราก็หาใจของเรา สมาธิคือใจของเรา ถ้าใจของเรามันเป็นสัมมาสมาธิ นั่นนะคือตัวใจแท้ๆ ใจของเรา แล้วสมาธิก็กิเลสไม่ได้ สมาธิก็กิเลสไม่ได้ ใจของเราจะแก้ไขเราได้อย่างไรละ

ใจของเราต้องใช้ปัญญา ใจของเราต้องใช้มรรค ใจของเราต้องใช้ศีล สมาธิ ปัญญา

ศีล สมาธิ ปัญญา เริ่มต้นก็ต้องฝึกหัด เวลาฝึกหัดขึ้นมา หลงตาท่านใช้คำว่า “วิปัสสนาอ่อนๆ”

คือฝึกหัดใช้ปัญญาอ่อนๆ เหมือนทารก เหมือนเด็กไร้เดียงสา ความไร้เดียงสาเวลามันเกิดปัญญาขึ้นมาเนี่ยชนลุกเลย มันไร้เดียงสา มันยังทรงตัวไม่ได้ แต่ฝึกหัดไปๆ นะ จากทารกมันก็จะโตขึ้นมาจากเด็กโตขึ้นมาฝึกหัดบ่อยครั้งเข้ามันก็จะโตขึ้นมานะ วิจัยทำงาน

พอฝึกหัดจนมันเข้มมันแข็งมันแก่กล้าขึ้นมา ทั้งปัญญา ทั้งพร้อมกับสมาธิ พร้อมกับสติ มันฝึกหัดบ่อยครั้งเข้าๆ ตทังคปหาน ปหานชั่วครวราๆ รู้เท่าทันชั่วครวราๆ รู้เท่าทันบ่อยๆ รู้เท่าทัน รู้เท่าทันจนฝึกหัดใช้ปัญญา เหมือนงานช่าง งานช่างทำบ่อยๆ ทำซ้ำๆ มันจะชำนาญ

นี่ก็เหมือนกัน งานการฝึกหัดปฏิบัติทำซ้ำๆ ทำซ้ำๆ

แล้วทำไมต้องซ้ำๆ ละ

ซ้ำๆ ก็ฝึกหัดให้ใจมันเข้มแข็งไง

นี่พูดถึงว่า สิ่งที่ว่าคำถามว่า สิ่งที่เราเป็นปัญญาทงโลกใช่หรือไม่

ใช่ แต่มันก็เป็นธรรมชาติขึ้นมา แล้วก็เป็นอย่างนี้ เป็นประโยชน์กับเราฝึกหัดขึ้นมา มันก็มีประสบการณ์ ประสบการณ์ในการประพฤติปฏิบัติของเราเรื่อยไป ถ้าเราไม่ได้ฝึกหัดเราก็ไม่มีประสบการณ์ นี่คือภาคปฏิบัติ

ปริยัติศึกษาแล้วมันก็มีความรู้ ใ้ปฏิบัติ ปฏิบัติให้เราฝึกหัดหัวใจขึ้นมา ให้หัวใจเราเข้มแข็งขึ้นมา ให้หัวใจเราทำของมันจนมันรู้จริงตามความเป็นจริงอันนั้น จบ

ถาม : เรื่อง “ยอมรับแล้วว่าผมผิดครับ”

กราบเท้าหลวงพ่อกับที่เคารพ ผมขอบพระคุณหลวงพ่อกับที่ช่วยตอบปัญหาเรื่อง “ทิ้งแหวนเพชร” ครับ หลังจากที่ได้ฟังคำตอบจากหลวงพ่อกับแล้ว ในช่วงเช้าพรรษาที่พยายามปฏิบัติให้ต่อเนื่องไปครับ ผลที่ได้จะต้องมาสารภาพกับหลวงพ่อกับว่า ๕ ปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ที่ผมพยายามทำมาผิดหมด ไม่รู้จะด่าตัวเองอย่างไรแล้วครับ หลวงพ่อกับช่วยด่าต่อด้วย

รายงานผลดังนี้ครับ

๑. นั่งสมาธิกำหนดคำบริกรรมพุทโธๆ

๒. เมื่อจิตเริ่มตั้งมั่นแต่ไม่สงบถึงที่สุด ยังมีสติรับรู้ชัดถึงคำบริกรรมพุทโธๆ อย่างต่อเนื่อง สักพักก็รับรู้ถึงความสงบเย็นและแสงสว่างภายในตัวเองที่เกิดขึ้น แต่ก็ยังคงมีคำบริกรรมพุทโธๆ อย่างต่อเนื่อง กำกับอยู่ตลอดเวลาที่นิ่ง เป็นอย่างนี้ในช่วงประมาณเกือบหนึ่งสัปดาห์รู้สึกจิตใจภายในมีความสุขมากครับ

๓. พอเข้าในช่วงสัปดาห์ถัดไปก็ทำเหมือนกับข้อที่ ๑. คือนั่งสมาธิกำหนดบริกรรมพุทโธ แต่ผลที่ได้กลับไม่เหมือนข้อที่ ๒. คือความสงบเย็นและแสงสว่างภายในตัวเองที่เกิดขึ้นไม่มีหายไป กลับได้ความฟุ้งซ่าน อึดอัด คับแค้นใจเข้ามาแทนที่มากขึ้น

เราก็พุทโธๆ ชัดๆ แล้ว ทำเหมือนเดิมแทบทุกอย่างเลย เหมือนที่หลวงพ่อกับสอนนี้ ก็เทียบเคียงให้เหมือนในหนังสือในตำราบางเล่ม อ่านแล้วตรงจิตเรา และบางทีจะให้เหมือนที่เราเรียนรู้มาจากประวัติพระพุทธเจ้า แต่ก็ไม่สงบ ไม่สามารถทำให้จิตสงบลงได้เลย เวรกรรมอะไรที่ใช้เวลาอยู่หลายชั่วโมง บอกตัวเองว่าเหนื่อยแล้ว เหนื่อยมากจนจะลุกจากการนั่งและความ

เจ็บความปวดเริ่มมีเข้ามา แต่ก็ลองตั้งสติใหม่ สักพักหันกลับมาองแล้วถามตัวเองอีกรอบ ผลที่ได้คือ

หลวงพ่ : คำถามซ้อนคำถามนะเนี่ย

ถาม : ๑. ไหนมึงบอกว่ามึงไม่ต้องการความสงบ ความว่าง ความสว่างไง ที่มึงอยากได้นี้อยากได้มาก

๒. มึงเชื่อว่า ความสงบ ความว่าง ความสว่างนี่คือนิพพานใช่ไหม

ใช่เลย

๓. มึงเชื่อว่าสภาวะสงบ ว่าง สว่าง นี่เป็นนิพพานเหมือนที่เขาสอนกันมานี้หว่า

เชื่อมาก

๔. มึงคิดและเชื่อว่ามึงเอากิเลสอยู่ เพราะมึงนั่งปฏิบัติพุทโธๆ ทำมาตลอดหลายปี มึงเชื่อศรัทธาในคำสอนของหลวงพ่ ในหนังสือในพระพุทธรูปเจ้าว่า ถ้าหากมึงทำตามทีสอนครบถ้วนด้วยความมุมานะบากบั่น มึงต้องได้ความสงบ ความว่าง ความเย็น ความสว่าง เป็นผลตอบแทนตัวมึงใช่ไหม

ใช่เลย

๕. มึงเชื่อว่าตัวมึงมีปัญญาที่สุดเลย เพราะมึงฟังมามาก อ่านมามาก คิดวิเคราะห์มามาก และพยายามปฏิบัติให้มาก ไม่มีสิ่งใดเทียบเคียงได้ ถ้าหากมีกิเลสโผล่มาสักตัว จะฆ่าฟันให้หมดสิ้น มึงเชื่อแบบนั้น

ใช่ เชื่อแบบนั้นเลย แล้วจะทำไม นิ่งไปเล็กน้อย

๔. เออ! นี่ไงๆ จนได้นะมึง แสดงให้เห็นกันไปเลยว่า มึงนี่มันรักมันชอบ มันอยากดูแล ถนอมรักษาความสงบ สว่าง ว่างเอาไว้ และมึงไปสร้างภาพบวกกับความเชื่อว่านี่คือนิพพาน นี่ไง ความรู้ ความรู้ของมึงนี่คิดว่าเป็นความรู้ที่สูงที่สุด ได้มาจากหลวงพ่ หนังสือสารพัดตำรา

รวมถึงการที่มึงปฏิบัติมาหลายปี มึงคิดมาตลอดว่ามึงถูกต้อง ที่แท้มึงเคลือบไปด้วยความเชื่อ
ของมึงเอง และความเชื่อก็กลายเป็นความยึดติดอยู่ในใจของมึงตลอดเวลา

นี่ไง ปัญญา ปัญญาของมึงที่มึงว่ามันสุดยอด ที่ผ่านมามันทั้งหมดมันเป็นปัญญาที่เต็มไปด้วย
ด้วยความยึดมั่นถือมั่นตลอดเวลา ทั้งยามหลับยามตื่น ทั้งการนั่งปฏิบัติภาวนาหรือเดินจงกรม
นี่ไง ใหม่ๆ แล้วยังอวดตัวเปรียบเทียบตัวมึงเองว่าเก่งกว่า เลิศกว่า ปัญญาดีกว่ากิเลสที่มีในตัว
มึง จะฆ่ากิเลสให้วอดวายตายสิ้นทั้งหมด น่าสมเพช น่าสมเพชในปัญญาตัวมึงจริงๆ มีความ
เห็นผิดและยึดมั่นถือมั่นตลอดเวลา

ยิ่งพอได้ย้อนเข้ามาดูแล้วเห็นความสกปรกที่สุดในปัญญาที่เคยเชื่อมั่นว่าดีเลิศ ปัญญา
อะไร ปัญญาสกปรกนี่ไงๆ สภาวะตรงข้ามมันก็แสดงให้เห็นว่า สงบไม่สงบ ว่างไม่ว่าง สว่างมืด
มึงก็ดันไปหลงใหลงมอยากได้อยากมีอยากเป็น อยากครอบครองมันอยู่ได้

๕. สรุปล หลวงพ่อครับ ผมยอมรับแล้วครับ กราบทำสารภาพกับหลวงพ่อกับว่า ที่ผ่าน
มาผิดหมดเลยครับ เอาสิ่งที่บ้าๆ บอๆ อะไรก็ไม่รู้มาพิจารณา มาอวดตัว มาชมคนอื่น สิ่งที่ไม่
บริสุทธิ์ สิ่งที่เกิดจากความเห็นผิดและเต็มไปด้วยความสกปรกของการยึดมั่นถือมั่น มันไม่
บริสุทธิ์จริงๆ เอาสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ไปทำสมาธิ ไปพิจารณา ไปทำอะไรต่อมิอะไร ผลที่ได้มันก็ไม่
บริสุทธิ์ แล้วก็โง่งนะ โง่งมไปหลงใหลได้ปลื้มกับผลที่ได้ สมควรโดนด่า สมควรให้หลวงพ่อด่า
จริงๆ ครับ เขกกะบาลตัวเองเป็นสิบๆ ครั้ง

หลวงพ่อก็ตเทศน์สอนอยู่ว่า อย่างนะ อย่า อย่าเชื่อ อย่าเชื่อเด็ดขาด

ทุกครั้งที่เทศน์ที่สอน เสียงหลวงพ่อก็ดังหนักแน่นดุจหินผา ย้ำแล้วย้ำอีก แต่กว่าจะพบ
จะเจอจนซึ่งในหัวใจแล้วต้องมานั่งคอตกและยอมรับลงใจว่าตัวเองทำผิด ทำผิดมาตลอดเกือบ
๕ ปีเต็ม ก็เพราะได้มาพุทโธๆ นี่แหละครับ

คนอื่นเขาหาว่าบ้า อะไรๆ ก็พุทโธๆ ยันเต

สงบบ้างไม่สงบบ้าง แต่ก็เพราะพุทโธนี่แหละถึงพบว่า ๕ ปีที่ผ่านมาไม่ได้อะไรเลยครับ
๕ ปีที่ผ่านมาเห็นผิดมาตลอด ๕ ปี นี่โง่งเงาเต้าตุ่นมาตลอด

หลวงพ่อกับ ที่สำคัญผมไม่เคยนั่งจนพุทโธหายไปเลยครับ ต่อจากนี้จะพยายามทำให้ได้ครับ สุดท้ายนี้ ผลที่ได้ฝึกผลาดประการใด กราบทำหลวงพ่ช่วยชี้แนะ พร้อมแสดงธรรมให้เป็นทีประจักษ์แก่ตัวผมผู้ด้อยปัญญาด้วยครับ

ตอบ : ใช้นี้คำแรกเลย ใช้นี้พุทโธหาย พุทโธหาย ใช้นี้พุทโธหายมันก็จะไปบาปกรรมครั้งที่สองอีกนะ

พุทโธหาย พุทโธหายถึงเวลามันจะเป็น มันเป็นของมันเอง ไม่ต้องไปตั้งใจว่าพุทโธจะหายหรือพุทโธจะไม่หาย

เวลาเราตั้งเป้านะ พุทโธๆ จนพุทโธหายเลย...ไม่ต้อง พุทโธไปเถอะ

เวลาพุทโธไป พุทโธคือคำบริกรรม นวกรรมคือการทำงาน คนเราทำไรไถนานะ เราไถๆ ไถอยู่นั้นแหละ ดูซิว่าดินมันจะร่วนซุยไหม ถ้าดินมันร่วนซุย ผลถึงสมควรแก่การปักดำ มันก็ปักดำได้ เรามีหน้าที่ไถๆ ไม่ใช่ว่าพอเอาคันไถลงดิน ไถเฮ้! เดี่ยวมันจะละเอียดแล้ว จนไถไม่ได้เลย นี่เราไปคิดไปคาดไปหมายกันก่อนไถ

ฉะนั้น ใช้นี้ว่าหลงมา ๕ ปีแล้วคำตัวเอง นี่เห็นด้วย เขกกะบาล เขกเลย เขกกะบาล นี่ศิษย์โง่ เขกกะบาลเพราะอะไร เพราะกิเลสมันหลอก เชื่อกิเลสโง่ เชื่อตัวตน เชื่อเราเอง นี่เขกแรงๆ

แล้วต่อไปจนลมหายใจหาย เดี่ยวต้องเขกตัวเองอีก เขกหัวตัวเองอีกรอบหนึ่ง เพราะอะไร เพราะเดี๋ยวพุทโธๆ แล้วมันจะแก้งหายไถ

พุทโธหายมันมีสองประเด็น

ประเด็นหนึ่งคนปฏิบัติไปแล้วนะ เพราะเป้าหมายของเราคือพุทโธหายไถ มันก็นั่งจนง่วงนั่งจนเบื่อแล้วมันก็คร่อกๆ หายไปเลย หายไปนั่งหลับ

อีกอย่างหนึ่งมันไม่หาย แล้วพยายามจะทำให้มันหาย มันก็เลยเป็นการผูกมัดตัวเองจนเกินไป

เป้าหมายของมันคือพุทโธจนพุทโธไม่ได้

นี่ไง มันพูดให้คนอื่นรู้ไม่ได้ ไอ้คนไม่เคยโดนผีหลอกมันไม่เชื่อหรอก ผีไม่มีๆ แต่ไอ้คนโดนผีหลอก ภูเจอมารเอง ภูโดนมาทั้งนั้นเลย

อัปนาสมาธินะ ไอ้คำว่า “ผีหลอก” มันพูดถึงผลการที่มันได้ตามจริงนั่น พุทโธจนพุทโธหาย ถ้ามันหายนะ มันจะเริ่มละเลียดก่อน มันเริ่มจนแบบว่าเราชักสงสัย เราก็พุทโธมาตลอด แล้วสติมันดีใจ แล้วอยู่ดีๆ มันจะหาย เหมือนเราหายใจอยู่ นี่ แล้วลมหายใจมันจะหาย อู๋! ภูไม่ตายหรือ...หมดเลย พอภูไม่ตายนะ ก็เลสมันกระตุก ไอ้โฮ! มันแผ่ออกมาละ หยาดอย่างเดิม

แล้วทฤษฎีเป็นอย่างนี้ พระพุทธเจ้าบอกว่าอย่างนี้ แล้วแม่งทุกคนก็เป็นอย่างนี้ ทุกคนก็ต้องตกใจหมด ทั้งๆ ที่เรียนมาแล้วนะ เตรียมตัวมาพร้อมนะ ทุกอย่างพร้อมเลยนะ พอไปเจอความจริงเข้ากระเด็นหมดนะ โฮ! กว่ามันจะเป็นนะ

อันนี้เพราะว่าเขาเขียนมานี้ว่าทุกข์ยามมา ๕ ปี อันนี้เราก็เห็นใจมาก แล้วจะบอกว่าแหม! หลวงพ่อ ผมยังไม่เคยพุทโธหายเลย แล้วผมอยากจะหายครับ

กลัวมันจะโดนหลอกอีก ๕ ปีไป ๕ ปีมานี้โดนหลอกมา ๕ ปีแล้วนะ ๕ ปีข้างหน้านั้นจะหลอกไปอีกนะ

ไม่ต้องไปคาดหมายอะไรทั้งสิ้น ทำตามความเป็นจริงของเรา ถ้าทำความเป็นจริงของเรา เวลาทำความจริงของเรา เวลาปฏิบัติไป คนที่ไม่เข้าใจก็คือไม่เข้าใจ

อย่างเช่นอริชชา ทุกคนบอก ในความรู้ลึกของชาวพุทธ อริชชาคือปัญามารนะ มันน่ากลัว มันเป็นยักษ์มันเป็นมาร มันน่ากลัวมาก ทุกคนอยากจะทำลายมันไป

แต่เวลาหลวงตาท่านไปเจออริชชานะ ท่านบอกว่าท่านก็เรียนมาเป็นมานานะ อริชชาน่าเกลียดน่ากลัวมาก แต่พอไปเจอเข้าจริงๆ มันง เพราะเราได้ซบไว้ว่ามันเป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่ากลัวอย่างสุดที่จะพรรณนา แต่พอไปเจอมันนะ จิตเดิมแท้นี้ผ่องใส จิตเดิมแท้นี้ผ่องใส มันสะอาด มันสว่าง ท่านบอกพอไปเจออริชชา เฮ้ย! ไปหลงใหลกับมันไป อริชชามันสวยกว่านางสาวจักรวาลอีก เข้าไปติดอยู่นั่นแหละ

ภาวนามาเกือบเป็นเกือบตายจะฆ่ากิเลสนะ ฆ่าลูกมันมา ฆ่าหลานมันมา ฆ่าลูกมันมา ฆ่าความโลภ ความโกรธ ความหลง ฆ่าแม่ทัพ ฆ่าลูกมันมา พอไปเจอปู่ย่าตายายของมัน “สวัสดิ์ครับ”

ท่านบอกเลยนะ คนที่ภาวนามาแล้วนะ ประสบการณ์ที่ไปเจออวิชชา ไปเจอเจ้าวัฏจักร แล้วก็เข้าใจว่ามันจะเป็นยักษ์มันจะเป็นมาร พอไปเจอเป็นความสว่างไสว ความอภินิหาร ความที่มันทะลุปรุโปร่งไปหมด มันมหัศจรรย์ มหัศจรรย์จนเราหลงไปในตัวมันไป

ท่านบอกว่า พอไปเจออวิชชา ไปยอมจำนนอยู่กับมัน เอาหัวไปชนอวิชชา ไปเคารพ อวิชชาเสียอีก

คนภาวนามา ประสบการณ์ชีวิตมันสอนอย่างนี้

ฉะนั้นบอกว่า สิ่งที่ว่าที่ภาวนา ถ้าเรามีแหวนเพชร เรากล้าทิ้งแหวนเพชรหรือไม่ แล้วเขา บอกมานะ พระอรหันต์มีแหวนเพชรสิบนิ้วนะ ถ้าสิบนิ้ว พญามารสิบทัว จากพญามารตัวเดียวนะ เวลาภาวนาไปแล้วไปเจอพญามารที่สิบทัวเลย แล้วกอดไว้เลย กอดพญามารไว้เลย

ข้อเท็จจริงมันเป็นแบบนี้ ศึกษา รับฟัง คั่นคว้ามามากี่ชีวิต แต่พอเวลาไปเจอจริงๆ เข้า เอ๊ะ! เอ๊ะ! ไปเจอจริงๆ เข้า ไม่เข้าใจ เข้าใจทันไม่ไหว

ไม่ทันหรอก ไม่ทันกิเลส เรากล้าพูดเพราะว่าเราฟังหลวงตามาเยอะ เราเก็บข้อมูลมา มาก แล้วก็ตั้งป้อมสู้กับมันเต็มที่เลย ไม่เหลือ เรียบร้อย กลิ้งอยู่นั่นแหละ กว่าที่จะรู้ได้หลวงตา กระทืบแล้วกระทืบอีกจน ไ้โฮ! ลืมตาได้ สะดุ้งตื่นมา เอ๊ะ! เอ๊ะ!

เจออย่างนั้นจริงๆ เวลาไปเจอตัวจริง ไปเจอของจริง เหมือนเช่นนั้นนะ เช่น เราประสบ อุบัติเหตุเวลาแขนขาตาดขาตาด เหมือนไม่ขาดนะ มันชา ไม่รู้ตัวหรอก ต้องรอสักพักหนึ่งมันถึง รู้ตัวจริงไหม

ไฉนก็เหมือนกัน พอไปเจอมันนะมันเหมือนอาการชา นั่นนะ ไม่รู้เหนือรู้ใต้หรอก งง ให้ มันเหยียบอยู่นั่นนะ ใครย่ำอยู่อย่างนั้นนะ แต่อาการแขนขาตาดขาตาดมันชาสักพัก สักพักเวลา มันเลือดออกหมดแล้วมันปวด มันจะรู้ว่าปวด

ไฉนนี่ะ เวลาไปเจอมันนะ มันชาอยู่อย่างนั้นนะ แล้วชาหน้าด้านด้วย ชาจนไม่หายใจ
สักที ชาอยู่อย่างนั้นนะ ไม่รู้สึกตัวมันหรอก นี่ไปเจอแหวนเพชรแล้วว่าของกูฯ อยู่อย่างนั้นนะ
ไอ้โฮ! กูมีสิบวงนะ กูแน่ กูเก่งนะ...ไปยอมจำนนกับอวิชชา

หลวงตาท่านเจอมานะ คนเจอจริงๆ จะเข้าใจ

แล้วเวลาตำราเขียน อิตถ์ปัจจุยตา ปฏิจจสมุปบาท อุตฺถ! เขียนตำรากันเลยนะ

หลวงตาบอก มันไม่เป็นอย่างนี้หรอก มันเกิดพร้อมกัน ดับพร้อมกัน ทั้ง ๑๓ หรือ ๑๔
อาการนั้น พับๆ ไม่มีสิทธิทันหรอก ไม่มีทาง แต่คนที่เห็นจะรู้

นี่พูดถึงว่า ความจริงกับในทฤษฎี ท่านเขียนไว้ ท่านพูดไว้อย่างนั้น ถูกต้อง แต่ผู้รู้ไปเห็น
แตกต่างกันมาก

แล้วเวลาปริยัติคือปริยัติไฉ่ เรียนมาแล้วก็ปากเปียกปากแฉะ โอ้ย! สมานิลลับตา สมานิล
ลุ่มตา

สมานิลลับตา สมานิลลุ่มตา ภาษาเรานะ เราสลดมาก ถ้าคนพูดอย่างนี้แสดงว่าไม่เคย
เห็นสมานิล คนเห็นสมานิลจะรู้ว่าสมานิลมีจลาหรือสัมผัสมาเป็นอย่างไร ขณิกสมานิล อุปจารสมานิล

ขณิกสมานิล เหมือนพวกเราที่ทำกันทั่วๆ ไป ขณิกสมานิลคือเล็กน้อย คือพอเป็นไป ขณิกส
มานิลมันยังวิปัสสนาไม่ได้ ถ้ายกขึ้นอุปจาระ อุปจาระมันมีรับรู้ได้ อุปจาระเป็นขั้นของการ
วิปัสสนา แล้วพอเข้าไปอุปปนาสมานิล อุปปนาสมานิลสักแต่ว่ารู้

สักแต่ว่ารู้คือตัวของตัวเองยังไม่กระจายตัวออก เวลาไปถึงตัวเองมันเป็นสักแต่ว่าตัวเอง
เวลาสักแต่ว่า จิตนี้อยู่ในร่างกายนี้ แม้แต่ร่างกายนี้มันยังไม่รับรู้เลย จิตที่ตั้งอยู่บนร่างกายนี้ไม่
รับรู้เรื่องร่างกายนี้

คนที่เข้าอุปปนาสมานิล ตา หู จมูก ลิ้น กาย ไม่รับรู้อะไรเลย อายตนะนี้ไม่รับรู้ จะลมพัด
จะฆ่าตาย จะทำอย่างไรก็ไม่รับรู้ มันสักแต่ว่าอยู่ในจิตตัวนั้นตัวเดียว แล้วมันจะเป็นวิปัสสนาได้
อย่างไร

นี่ไง เวลาบอกว่า สมานิลลุ่มตา สมานิลลับตา อุปปนาสมานิลให้วิปัสสนา

ฟังแค่นี้ละ เหมือนกับนักวิชาการที่ยิ่งใหญ่แต่ไม่รู้ถึงพื้นฐาน เป็นไปไม่ได้ นักวิชาการที่ยิ่งใหญ่ พื้นฐานของวิชาการมันต้องรู้ทั้งนั้น ไม่รู้ขึ้นมาจะทำตัวขึ้นมา ศึกษาขึ้นมา คั่นคว้าขึ้นมาจนเป็นนักวิชาการได้อย่างไร

แต่นักวิชาการบอกว่า สมานิลลับตา สมานิลลืมตา

เราซื้อมาเลยนะ แต่ไม่พูด เฉยๆ แต่มันเป็นเครื่องหมายบอกว่า นักวิชาการนี้แม้แต่พื้นฐานเขาก็ไม่รู้ แล้วเขาจะเป็นนักวิชาการได้อย่างไร

แล้วเขาก็บอกนะ “ใครๆ ก็ไม่เชื่อฉันนะว่าฉันเป็นพระอรหันต์ ฉันเป็นพระอรหันต์ ไม่มีใครเชื่อเราเลย เราเป็นพระอรหันต์”

เวลาเขาพูดออกมาละ ไอน์สไตน์ยังพูดดีกว่าเยอะ ไอน์สไตน์ยังบอกเลย ถ้าเลือกนับถือได้จะนับถือพระพุทธศาสนา คือวิชาการทางโลกมันเป็นวิชาการ ชีววิทยา การเกิดการกำเนิดของชีวิต นักวิทยาศาสตร์อธิบายได้ดีกว่ามากเลย แต่เขาก็เป็นปุณฺชน

นี่เราบอกว่าจะรู้ทางนี้ มันเป็นไปไม่ได้ เพราะมันไม่ใช่มรรค มรรคไม่เป็นอย่างนี้หรอก ที่เขาพูดไม่เข้าหลักการของมรรค ๘ ไม่เข้าหลักการของสังขธรรม ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์

เขาไม่รู้จักทุกข์ เพราะเขาไม่เห็นกิเลส เขาถึงดับทุกข์ไม่ได้ ถ้าเขาจะดับทุกข์ได้ เขาต้องรู้วิธีการดับทุกข์ วิธีการดับทุกข์คือมรรค ๘ แต่เขาพูดมานี้มันไม่ใช่มรรค ๘ ไม่ใช่มรรค ๘ ธรรมดานะ เขาจะเอามรรค ๘ ไปตัดทิ้งตัดทอนด้วย

มันเป็นไปไม่ได้หรอก เพราะอะไร เพราะคนไม่เคยมีมรรค ๘ จริงมันถึงกล้าตัดกล้าทอนได้ แต่คนถ้ามีมรรค ๘ จริง เหมือนเรามีชีวิตนี้ เราจะไปตัดทอนความเป็นชีวิตของเราได้อย่างไร เพราะชีวิตมันคือชีวิตไง มรรคคือมรรคไง แล้วมึงไปตัดมรรคได้อย่างไร ถ้าตัดมรรคก็เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต มันจะมีชีวิตได้อย่างไร มันก็เป็นมรรคไปไม่ได้ไง

นี่พูดถึงว่าเพราะมันไม่รู้ เรื่องนั้นมันถึงได้จบสิ้นไป

นี่เหมือนกัน เวลาปฏิบัติๆ มา เราถึงบอกว่า สิ่งที่ว่าให้หลวงพ่อดูต่อเนื่อง ให้หลวงพ่อบิยายถึงสิ่งที่ทำมา ให้อะไรที่ว่าทำมาครั้งแรก ว่าพุทโธๆ คำว่า “พุทโธๆ” แล้วเวลาเขาบอก “อะไรๆ ก็พุทโธ พุทโธยันเตเลย อะไรๆ ก็พุทโธ”

พุทโธคือพุทระ พุทธานุสติ พุทธานุสติพยายามจะกลับเข้าไปสู่หาจิตของตน

ไม่มีวิธีการเข้าไปสู่หาจิตของตน ไม่มีวิธีการทำสมาธิ มันจะเป็นสมาธิขึ้นมาได้อย่างไร มันมีแต่ความเผอเรอ ให้อะไรเขาบอกว่า ว่างๆ ว่างๆ คือเขาเผลอ ไม่คิด เผลอ เผลอแล้วสบายๆ เห็นไหม มันเป็นสมาธิไปไม่ได้

คนเผลอแล้วสบาย เหมือนคนขับรถแล้วหลับใน ไม่ต้องขับ ไม่ต้องบังคับพวงมาลัย ลงข้างทางหมดนะ มันเป็นไปไม่ได้ คนขับรถต้องควบคุมพวงมาลัย ต้องควบคุมเบรก ควบคุมคันเร่งอย่างดี ควบคุมรถให้ได้ มันสบายไหม ขับรถเขาต้องตั้งสติพร้อม

นี่ก็เหมือนกัน เวลามรรคมันจะเดินไปมันต้องมีการดูแลรักษา แล้วมรรคมาจากไหนละ

นี่ไง “อะไรๆ ก็พุทโธๆ”

ก็ต้องหาผู้รู้ก่อน ถ้าหาผู้รู้แล้วนะ เวลาปัญญามันเกิด เพราะอะไร เพราะบอกว่า สิ่งที่เราสรุปว่าตัวเองผิดมา ๕ ปี ก็เพราะพุทโธนี่ไง เพราะอะไร

เพราะถ้าไม่มีพุทโธ มันก็เป็นสัญญาอารมณ์ที่เราจะคิดของเราไป เราพิจารณาของเราไปโดยความชอบของเรา ว่าอย่างนี้เลย โดยความชอบ โดยมุมมอง โดยทัศนคติของเรา

แต่ถ้ามาพุทโธๆ จนจิตสงบแล้วมันจะเป็นทัศนคติของเราไม่ได้ เพราะอะไร เพราะจิตมันตั้งมั่น จิตเป็นสัมมาสมาธิ จิตเป็นกลาง มันไม่มีความชอบและความไม่ชอบ แล้วเวลาถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนา มันจะเป็นความจริง แล้วมันจะเป็นผู้ที่มีอำนาจวาสนาหรือไม่มีอำนาจวาสนา

ถ้ามีอำนาจวาสนา ขิปปาภิญญา ผู้ที่ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย ผู้ที่ปฏิบัติง่ายรู้ยาก ผู้ที่ปฏิบัติยากรู้ง่าย มันต้องอยู่ที่อำนาจวาสนาของคนเหมือนกัน ถ้ามีวาสนาของคนแล้ว ความไม่เท่ากันเกิดจากอำนาจวาสนา แล้วจะมาเสมอกันเท่ากัน เป็นไปได้อย่างไร

“ประชาธิปไตยๆ” ใช้นี้มันสูตรสำเร็จ สำเร็จรูปไป อย่างที่เขาทำกัน นี่ไง ที่บอกว่าเรียนมา ๕ ปี เราศึกษามาก เราเรียนมาก เรามีความรู้อย่างมาก เราคิดความรู้นั้นแล้วทะนงตนถือตน เอาความรู้ของเราไปชมคนอื่นอีก อวดอ้างตัวเอง เห็นไหม

หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ ครูบาอาจารย์ หลวงตา พอท่านสำเร็จแล้ว “จะสอนเขาอย่างไร” ไม่ใช่อวดอ้างนะ ยังเป็นกังวลว่า มุมมองทัศนคติของโลกกับธรรมมันไม่เหมือนกัน แล้วเราพยายามจะชักนำอย่างไรให้เขาเข้ามาเป็นธรรมได้

เขาพยายามจะอ่อนน้อมถ่อมตน พยายามจะทำตัวให้เป็นน้ำซึมซับเพื่อประโยชน์กับสังคม ไม่ใช่ไปอวดกัน “ฉันเป็นพระอรหันต์นะ ใครๆ ก็ไม่เชื่อว่าฉันเป็นพระอรหันต์นะ”

ไอ้โฮ! เวิร์ก ขนาดนี้มันแปลกมากๆ ความเป็นพระอรหันต์มันไม่ยากอวด ยากดัง ยากใหญ่ ยากข่มขีใครหรอก

นี่เขาบอกความเห็นของเขา มันอวดรู้อวดเห็นไง เอาความเห็นไปชมคนอื่น แต่ที่ผลสรุปอีก ๕ ข้อว่ามียากดัง มียากใหญ่ มียาก เพราะอะไร เพราะเขาบอกเขามาพุทธโธถึงได้ความรู้แบบนี้

คำว่า “พุทธ” นะ พยายามพุทธๆ ให้ใจมันเป็นกลาง สัมมาสมาธิเนี่ยมันเป็นสากล จิตของคนมันเป็นสากล แต่ความเป็นสากล คนจะเข้ามาสากลอันนี้ได้ บางคนอย่างหยาบ บางคนอย่างกลาง บางคนอย่างละเอียด เข้าสู่สากลได้ง่าย เข้าสู่ความเป็นจริงใจ

ความสากลคือความเสมอภาค สิ่งมีชีวิตชีวะมันเท่ากัน แต่กิเลสหยาบกิเลสหนานี้มันต่างกัน เวลาหยาบหนานต่างกันจะเข้าสู่สากล เข้าสู่ความเป็นกลาง มันถึงเข้าได้ยากเข้าได้ง่าย แตกต่างกัน ถ้าแตกต่าง พอเข้าถึงสากลนี้แล้วรักษาความเป็นสากลได้ยากอีก

เพราะความเป็นสากลเป็นความเสมอภาค แต่เพราะเรามีแรงกระตุ้นความอยากไม่ อยาก มันจะดึงให้เข้าสู่ทัศนคติเข้าสู่มุมมองของตน เวลาเข้าสู่สากล เข้าสู่สมาธิมันถึงเจริญแล้วเสื่อม เสื่อมแล้วเจริญ รักษาได้ยาก แต่เพราะการเข้าถึงสากลอันนี้ มันถึงได้เห็นความผิดพลาดของตัวเอง

เพราะคำว่า “พุทโธ” ถ้ามันเข้าสู่สากลได้จริง เข้าสู่สัมมาสมาธิได้จริง เข้าสู่ความเป็นกลางได้จริง มันก็จะเห็นความแตกต่างจากการเข้าและการออกนี้ไง แล้วมันก็มีทัศนคติที่ถูกต้องดีงามขึ้นมา

ถูกต้องว่า ผมผิดไป ๕ ปีเลย หลวงพ่อช่วยด่าผมด้วย

ไม่ด่าหรอก ด่าแต่กิเลสของคน ด่าแต่มุมมองที่เห็นผิด สิ่งที่เห็นผิด ทัศนคติที่ผิด เราจะพูดถึงตรงนั้น แต่ถ้ามันเข้ามาสู่ที่ถูก ไปด่าใคร

นี่ไง ความเสมอภาคเป็นสากลไง คนเท่ากับคนไง ความดีเท่ากับความดีไง แต่เวลาที่ด่าที่มุมมองทัศนคติที่เลวทรามที่ไปข่มขี้นะหงทำลายคนอื่นไง นั่นด่า ด่าตรงนั้น ด่าความเห็นผิดของคนที่ทำร้ายคน แต่ความถูกต้องดีงาม จะไปด่าใคร

ฉะนั้น สิ่งที่ถูกต้องดีงามแล้วเราก็ครักษาของเราไว้ นี่พูดถึงว่าถ้าความดีงามนะ ถ้าความดีงามเป็นสิ่งที่ดีงาม

แล้วทีนี้เวลาเราเห็นแล้วเขาบอกว่า ต่อจากนี้จะพยายามทำให้ได้ ทำให้ดีขึ้น

อันนี้สาธุละ แล้วพุทโธของเราไป พุทโธเรื่อย ๆ

ไอ้พุทโธหยาบนี้เราเป็นห่วง ถ้าพุทโธหยาบ พุทโธหยาบ ถ้ามีความสามารถมันเป็นไปได้ก็คือเป็นไป ถ้ามันยังไม่เป็นไปไม่ได้ อย่าเอาไปเป็นยาพิษ อย่าเอาไปเป็นสิ่งที่กลับมากัดมันตัวเอง

เป้าหมายคือถ้ามันจะหายก็สาธุ เราได้เห็นปรากฏการณ์ที่พุทโธหยาบ ปรากฏการณ์ตามความเป็นจริง โอ้โฮ! สุดยอด ถ้าเรายังไม่เห็นปรากฏการณ์นั้น เราก็พยายามทำของเราไปเรื่อย ๆ อย่าเอาสิ่งเป้าหมายนั้นมากัดมันตัวเอง แล้วจะเป็นทุกข์ซ้ำสองไป

นี่ก็ทุกข์มาแล้วรอบหนึ่งนะ แหวนเพชรๆ เขาเขียนชมเรามานะ เขาบอกว่าเขามีแหวนเพชรวงหนึ่งยังทิ้งไม่ได้เลย แต่หลวงพ่อก็มีสิบลวง

กูตกกะใจเลย มึงให้อริชชากูสิบลวงเลยนะ มึงให้พญามารกูสิบลวง โอ้ย! กูไม่อยากได้ กูไม่ต้องการ นี่ตกกะใจเลย

แต่คราวนี้มาเจอนี้ว่าพุทโธหาย พุทโธหาย

นี่เราคาดหมายผิดๆ ทั้งนั้นนะ

ป้จัตตัง สันทิฏฐิโก พระพุทเจ้าเป็นป้จัตตัง รู้จำเพาะตน ป้จัตตัง สันทิฏฐิโกรู้จำเพาะตน ป้จัตตังคือความเป็นจริง ให้รู้จริงเห็นจริงขึ้นมาตามความเป็นจริงของเราเถอะ เราทำของเรา

สัจธรรมเป็นสัจธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทเจ้าปรารธนาหรือสัตว์ชนสัตว์นะ ถ้าใครทำได้ ทำเป็นประโยชน์กับคนนั้น นี่ศาสนาประจำหัวใจ ศาสนาประจำใจของเรา เราค้นคว้า

เราเกิดเป็นมนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิต เราเห็นคุณค่าแล้วเราพยายามทำของเรา ถ้าได้ประโยชน์กับเรา นั้นเราจะเป็นชาวพุทที่มีคุณธรรม เอวัง